

A Vörös Halál álarca

A „Vörös Halál” már régóta pusztította az országot. Soha dögvész nem volt ilyen végzetes, ilyen rettenetes. Vér volt a megtestesülése és vér a pecsétje, a vér pirosságának a borzalma. Hirtelen éles fájdalmak, szédülés, erős vérzés a pórusokon át és pusztulás: a testen és különösen az áldozat arcán skarlátpiros foltok! Így jelentkezett a Vörös Halál, amely kilökte szerencsétlen áldozatait embertársaik segítő köréből és szánalmából. És a vész egész rohama, lefolyása nem tartott tovább egy félóránál.

De Prospero herceg boldog, vakmerő és rettenthetetlen volt. Mikor országa félig már elnéptelenedett, ezer vidám, könnyelmű barátját – lovagokat és dámákat, udvara színe-virágát – egybegyűjtötte és bezárkózott velük az egyik apátságából átépített kastélyába. Hatalmas, nagyszerű volt az épület, a herceg különleges, de mégis fenséges ízlésének remekműve. Erős, magas fal övezte. A falban vaskapu. Amint az udvar bevonult, olvasztókemencéket állíttatott fel és hatalmas, nehéz kalapáccsokkal áttörhetetlenné kovácsolták a keresztvasakat. Elhatározták, hogy a kétségbeesés vagy örület hirtelen rohamában senki se ki, se be a kapukon ne mehessen. Az apátságban bőven volt minden. Mit is törődött ilyen körülmények között az udvar a járvánnyal? A külső világ viselje a maga gondját! Bolond, aki belül van a falon és töpreng vagy gondolkozik. A herceg a legváltozatosabb mulatságokról gondoskodott. Odabenn vidám volt az élet: bohócok, tréfacsinálók, táncosok, táncosnők, muzsikusok, volt szépség és volt bor! Odakinn pedig a Vörös Halál!